

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ ค่านิยม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งส่งผลกระทบต่อทัศนคติและการดำเนินชีวิตของคนไทย ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาพบว่าสังคมชนบทของไทยอ่อนแอลงทุกวัน หากพิจารณาให้รอบคอบแล้วจะพบว่าชุมชนที่อ่อนแอส่วนใหญ่มีลักษณะวัฒนธรรมในควมมีน้ำใจ ความเอื้ออาทร การช่วยเหลือกันและความรักในชุมชนตนเองน้อยลง สักยภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่นหายไป ไม่ได้ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ชุมชนนั้นจึงขาดรากฐานในการพัฒนาตนเอง ในทางตรงกันข้ามชุมชนที่เข้มแข็งจะมีศักยภาพในการพึ่งตนเองได้อาศัยวัฒนธรรมประเพณี พิธีกรรมใช้ภูมิปัญญาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน มีจิตวิญญาณผูกพันกัน มีความรักใคร่สามัคคี ช่วยเหลือแบ่งปันกัน สามารถควบคุมและจัดการปัญหาท้องถิ่นด้วยภูมิปัญญาของตนเองในด้านต่าง ๆ จึงพร้อมต่อการกระทบจากภายนอกได้

คุณค่าของภูมิปัญญามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาความเข้มแข็งของคนและชุมชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภูมิปัญญาเป็นความรู้ความสามารถ เป็นวิธีการที่คนไทยได้ค้นคว้ารวบรวมและจัดเก็บเป็นความรู้ ถ่ายทอดปรับปรุงจากคนรุ่นหนึ่งมาสู่อีกรุ่นหนึ่ง จนเกิดผลผลิตที่ดียิ่ง มีคุณค่า มีประโยชน์ สามารถนำมาแก้ปัญหาและพัฒนาวิถีชีวิตได้ (ไพฑูริย์ พงศานุตร. 2548 : 151) ภูมิปัญญาจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยสร้างความเข้มแข็งความเป็นปึกแผ่นมั่นคง สร้างศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิต่อสังคมไทย ทำให้ประชาชนชาวไทยดำรงชีวิตตามวิถีไทยด้วยความสงบสุขได้อย่างยั่งยืนและยาวนาน แต่ในปัจจุบันการนำภูมิปัญญามาใช้ในการพัฒนาคนและสังคมนั้นยังไม่แพร่หลายและไม่ได้รับการตอบรับเท่าที่ควร โดยเฉพาะกับกลุ่มเยาวชนที่กำลังจะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตนั้นยังขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญของการนำภูมิปัญญามาใช้ในการดำรงชีพ วัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ใช้ชีวิตตามวิถีแห่งวัตถุนิยม ดำเนินชีวิตด้วยความประมาท ขาดสติ ฟุ้งเฟ้อ พุ่มพวย จึงมักจะถูกชักจูงไปในทางที่ผิด ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมาอีกมากมาย ประเทศไทยจึงต้องเร่งปลูกฝังเยาวชนให้ตระหนักและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาของไทย

แนวทางหนึ่งที่จะช่วยได้ก็คือการให้การศึกษแก่คนในสังคมให้รู้เท่าทันและรู้จักวิเคราะห์เลือกสรรสิ่งที่มีคุณค่า นำมาปรับใช้ให้เหมาะสม และการที่สังคมไทยจะสามารถวิเคราะห์อย่างรู้เท่าทันได้ ก็ต่อเมื่อคนได้เรียนรู้พื้นฐานแห่งวัฒนธรรมของตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 4) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้มีการปฏิรูปการศึกษา โดยจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อและให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม ประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 1-3) การเรียนรู้ตามแนวปฏิรูปการศึกษานี้ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถศึกษาค้นคว้าจากสื่อและระบบสื่อสารสนเทศต่าง ๆ รวมทั้งนำเอาภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการในการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนซึ่งจะเป็นอนาคตของชาติต่อไป ได้ซึมซับวัฒนธรรมไทยและร่วมกันอนุรักษ์ความเป็นไทยให้คงอยู่คู่ชาติ ห้ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อไปได้

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก โรงเรียนเขวาไร่ศึกษา อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยใช้ SWOT ANALYSIS พบว่า โรงเรียนเขวาไร่ศึกษามีโอกาสหรือปัจจัยภายนอกที่จะส่งผลให้สามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการในการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากชุมชนที่ตั้งอยู่ใกล้กับโรงเรียนเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็งในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันและมีการสืบทอดภูมิปัญญาไปยังคนรุ่นใหม่อีกอย่างเด่นชัด เช่น ชุมชนบ้านแพงเป็นแหล่งภูมิปัญญาด้านหัตถกรรมพื้นบ้านและศิลปะการแสดงหมอลำ วัดอัมพวันนาราม บ้านหนองโก ตำบลแพง เป็นแหล่งภูมิปัญญาด้านพืชและสมุนไพร ชุมชนบ้านหนองเขื่อน ตำบลเขวาไร่เป็นแหล่งภูมิปัญญาด้านอักษรธรรม การจักสานและพิธีกรรมทางศาสนา เป็นต้น แต่เมื่อพิจารณาสภาพการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเขวาไร่ศึกษาในปัจจุบัน พบว่าโรงเรียนยังไม่ได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง ดังจะเห็นได้จากข้อเสนอแนะของผู้ประเมินภายนอกที่ระบุในรายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษา รอบที่ 2 ที่ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับทิศทางการพัฒนาสถานศึกษาในอนาคตไว้ว่า “วิสัยทัศน์ของโรงเรียนเขวาไร่ศึกษามีจุดเน้นที่การพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ดังนั้นโรงเรียนสามารถนำแหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีมาบูรณาการกับการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งไปสู่วิสัยทัศน์ให้ได้ ภายใต้ความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้อง

ทุกฝ่าย” (สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา. 2553 : 3)

ด้วยเหตุนี้โรงเรียนจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นกลุ่มสาระที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมและภูมิปัญญาอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย เพราะเป็นสาระการเรียนรู้ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาโดยตรง ดังจะเห็นได้จากการกำหนดให้มีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยไว้ในสาระที่ 4 ประวัติศาสตร์ มาตรฐาน ส.4.3 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 72) ซึ่งหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเขาไร่ศึกษาได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ในวิชาประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ฉะนั้นหากครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สามารถสอนผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ดังกล่าวได้ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้พัฒนาตนเอง สังคม และประเทศชาติต่อไปได้

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น วิชาประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเขาไร่ศึกษาเท่าที่ผ่านมา พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนรู้ในวิชาประวัติศาสตร์ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรก็คือ การเรียนการสอนส่วนใหญ่มักเน้นการท่องจำ เพื่อให้นักเรียนได้จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ในตำราเรียน มีการใช้ความเป็นเหตุเป็นผลต่อปรากฏการณ์ทางประวัติศาสตร์ค่อนข้างน้อย การสอนโดยการให้จดหรือใช้การบรรยายโดยที่นักเรียนไม่ทราบสาเหตุและความสำคัญของเรื่องราวเหล่านั้น ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและขาดการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง การสอนวิชาประวัติศาสตร์จึงค่อนข้างล้าสมัย วิธีการหนึ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จคือการที่ครูใช้วิธีการสอนแบบใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นวิธีการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนเกิดความรู้ด้วยตนเอง ใช้การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรม มุ่งเน้นให้ผู้เรียน รู้จักกระบวนการในการแสวงหาความรู้ วิเคราะห์เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต จากหลักฐานที่น่าเชื่อถือที่อยู่บนพื้นฐานของความจริง หลีกเลี่ยงการท่องจำ หรือจดจำเรื่องราวในอดีตเท่านั้น ลาสโล ดิ มีคอส และแมรี โอเลอร์ิช มีคอส (Laslow D Mecloss and Mario Lerich Mecloss. 1971; อ้างอิงในวิชย์ วัดปาน, 2528) กล่าวว่า วิธีการทางประวัติศาสตร์จะทำให้นักเรียนคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักสังเกตความแตกต่าง รวมทั้งรู้จักสรุป

แนวความคิดอย่างถูกต้อง ดังนั้นการนำวิธีการทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการเรียนการสอนจะ
ช่วยพัฒนานักเรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่ได้ไป
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใน
โรงเรียนเขาวไร่ศึกษา ตำบลเขาวไร่ อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนในรายวิชานี้ค่อนข้างต่ำ ขณะเดียวกันผู้วิจัยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญของการนำ
วิธีการทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และยังเป็น
อีกแนวทางหนึ่งที่นักเรียนจะได้รับการพัฒนาด้านการคิด วิเคราะห์ สร้างสมมุติฐาน ประเมิน
ค่าข้อมูล ตลอดจนการนำเสนอข้อมูล โดยคาดหวังว่าเมื่อสอนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์
แล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะสูงขึ้นและสูงกว่าการสอนแบบเดิมคือแบบ
บรรยายที่ใช้กันอยู่ทั่วไป รวมทั้งคาดหวังว่านักเรียนจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้กับ
สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดีสืบไป

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
สูงขึ้นหรือไม่
2. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า
นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยายหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์กับ
กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน ด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน ด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนเวฬุโรศึกษา อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 213 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนเวฬุโรศึกษา อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ด้วยการจับสลากมา จำนวน 2 ห้องเรียน ในจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน รวมนักเรียน 89 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่สอนด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ 1 ห้อง ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 44 คน และกลุ่มควบคุมที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย 1 ห้อง ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 45 คน ซึ่งห้องเรียนแต่ละห้องเป็นห้องเรียนตามสภาพจริงที่นักเรียนมีความสามารถคละกั้นทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

2.1.1 วิธีการทางประวัติศาสตร์

2.1.2 วิธีการสอนแบบบรรยาย

2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญา

อีสาน

3. เนื้อหา

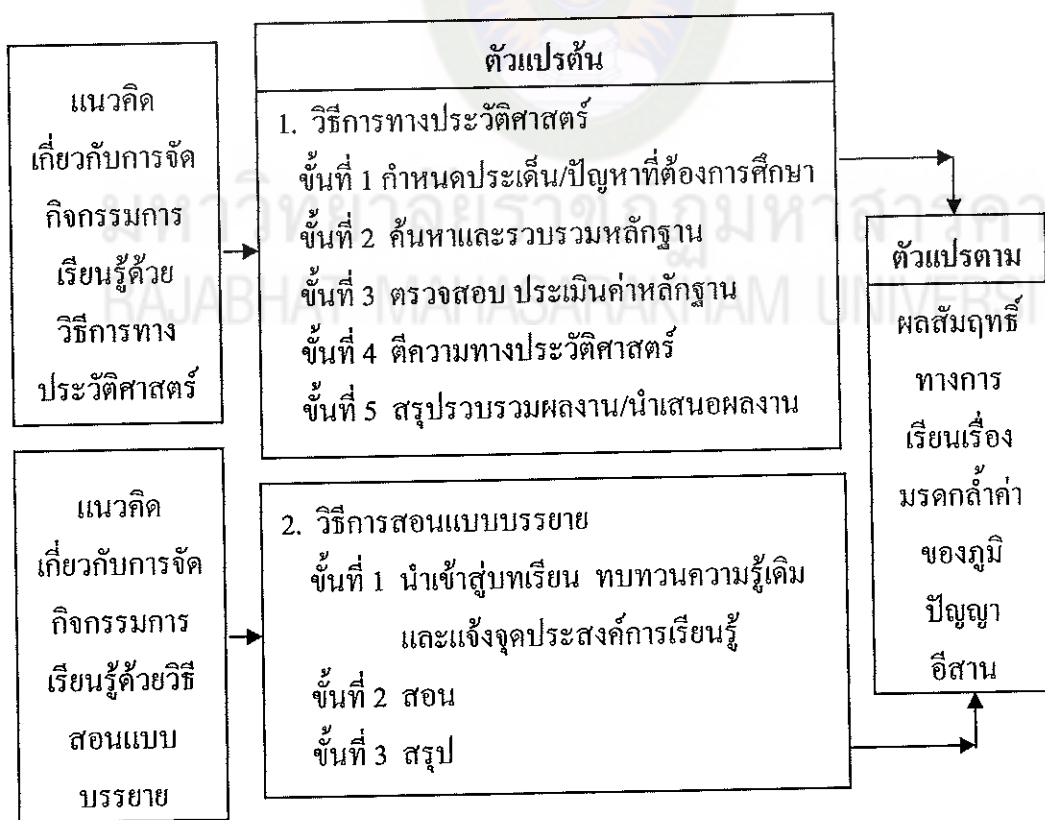
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเขวาสี
ศึกษา พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายวิชา ส 31103 ประวัติศาสตร์
สาระที่ 4 ประวัติศาสตร์ มาตรฐาน ส.4.3 หน่วยการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง มรดกล้ำค่าของ
ภูมิปัญญาอีสาน จำนวน 12 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่างเดือน มกราคม – มีนาคม 2555
ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภูมิปัญญาอีสาน หมายถึง องค์ความรู้และประสบการณ์ของชาวอีสานที่ได้มีการสั่งสมและถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากบรรพบุรุษเป็นเวลานาน

2. ประวัติศาสตร์ หมายถึง การศึกษาความเป็นมาของมนุษยชาติหรือสังคมใดสังคมหนึ่งตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน ถึงอนาคต โดยอาศัยวิธีการทางประวัติศาสตร์

3. วิธีการทางประวัติศาสตร์ หมายถึง วิธีการสอนที่มุ่งให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการในการศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ โดยมีวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลหลักฐานอย่างเป็นระบบตามแนวทางที่นักประวัติศาสตร์ใช้ ซึ่งขั้นตอนในการศึกษานั้นอยู่บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนในการประเมินค่าหลักฐาน ขั้นตอนความต้องการศึกษา ขั้นค้นหาและรวบรวมหลักฐาน ขั้นตรวจสอบและประเมินค่าหลักฐาน ขั้นตีความทางประวัติศาสตร์ และขั้นสรุปรวบรวมผลงาน หรือนำเสนอผลงาน

4. วิธีการสอนแบบบรรยาย หมายถึง วิธีการสอนที่มีครูเป็นผู้บอกเล่า อธิบาย แสดง สาธิต เรื่องราวเนื้อหาสาระต่าง ๆ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว และอาจเปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาได้บ้างในตอนท้ายของการบรรยาย ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป

5. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการทางประวัติศาสตร์ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน วิชาประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนของวิธีการทางประวัติศาสตร์ จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง

6. แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบบรรยาย หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน วิชาประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนของวิธีการสอนแบบบรรยาย จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในการเรียนรู้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องมรดกล้ำค่าของภูมิปัญญาอีสาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผู้บริหารและคณะครูได้ทราบวิธีการหรือแนวทางในการวางแผนพัฒนาการเรียนการสอน โดยวิธีการทางประวัติศาสตร์
2. คณะครูสามารถนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยไปประยุกต์ปรับใช้ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ โดยวิธีการทางประวัติศาสตร์ได้อย่างมีคุณภาพ
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการทางประวัติศาสตร์ จะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ มีความสามารถในเรื่องที่เรียน มีเหตุ มีผล สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และสามารถวิเคราะห์เรื่องที่เรียนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY